

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P., s. r. o.**, so sídlom v B., P. č. X., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou **F. P., s. r. o.**, so sídlom v B., G. č. X., IČO: X. X. proti povinnému **L. P.**, s registrovaným trvalým pobytom v G., toho času na neznámom mieste, **o vymoženie 308,04 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 8Er/459/2003, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3CoE/88/2014-78 z 9. októbra 2014, takto

r o z h o d o l :

- I.** Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**
- II.** Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a.**
- III.** Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Galanta ako súd exekučný uznesením č. k. 8Er/459/2003-39 zo 17. júla 2013 exekúciu vedenú na základe notárskej zápisnice, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení uznesenia, vyhlásil za neprípustnú a zároveň zastavil. Vychádzal zo zistenia, že oprávnená a povinný uzavreli dňa 4. novembra 2002 zmluvu o úvere, súčasťou ktorej bolo aj splnomocnenie, ktorým povinný splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo exekúciu na celý jeho majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a príslušenstva. Nakoľko povinný nesplnil záväzok zo zmluvy, bola spísaná notárska zápisnica, kde za povinného konal a zápisnicu podpísal Mgr. B. Ž. ako substitút splnomocneného advokáta Mgr. T. K.. Ten v mene povinného dlh v plnom rozsahu čo do základu aj výšky uznal a zároveň vyhlásil, že povinný dlh opísaný v notárskej zápisnici splatí v lehote do 6. júna 2003, v opačnom prípade súhlasí s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel Okresný súd k záveru, že splnomocnenie (dohoda o

splnomocnení), ktoré je súčasťou zmluvy o úvere, je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný právny úkon, na základe ktorého nemohlo dôjsť k uznaniu právneho záväzku (dlhu), a teda ani k vydaniu a podpísaniu notárskej zápisnice, ktorá by mohla byť podkladom pre exekučné konanie. Poukázal na to, že podľa ust. § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka je neplatná dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti. Konanie povinného, ktorý splnomocnil Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, je podľa názoru súdu konaním v rozpore so zákonom. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere totiž ešte neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, teda v tom čase nemohol povinný realizovať svoje právo uznať dlh a následne splnomocniť Mgr. K. na také právo. Z uvedeného vyplýva aj nevedomosť povinného o splatení svojho dlhu v lehote určenej v exekučnom titule. Preto musel súd rozhodnúť o neprípustnosti exekúcie a následne o jej zastavení podľa ust. 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením č. k. 3CoE/88/2014-78 z 9. októbra 2014 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 - ďalej len „O. s. p.“). Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol ďalšie dôvody, ktorými reagoval na relevantné argumenty odvolania. Poukázal na to, že zmluva medzi účastníkmi je tzv. typovou zmluvou v zmysle ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase jej uzavretia, ktorá nesmie obsahovať neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán a ani podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Podľa názoru odvolacieho súdu, v danom prípade uznal záväzok a vyslovil súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu zástupca, ktorého záujmy boli v rozpore so záujmami zastupovaného povinného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Poukázal na zjavné prepojenie medzi oprávnenu a Mgr. T. K. ako zástupcom splnomocnenej spoločnosti P., s. r. o., ktorý mal na základe plnomocenstva (a prostredníctvom substitučného zástupcu Mgr. Ž.) zastupovať dlžníka (povinného) pri spísaní notárskej zápisnice. Mgr. K. bol vopred zvolený oprávnenu (resp. splnomocnenou spoločnosťou P., s. r. o.) ako zástupca pre povinného, zároveň však zastupoval oprávnenú pri

vymáhání pohľadávky (nielen) v danom exekučnom konaní. Je teda zrejmé, že oprávnená spoločnosť P., s. r. o. (ktorú zastupuje advokát Mgr. T. K.) uviedla do zmluvy zámerne, za účelom bezproblémového získania exekučného titulu v podobe notárskej zápisnice. Pritom je vysoko pravdepodobné, vzhľadom na formulárový charakter zmluvy, písanej neprehľadne malými písmenami, že povinný pri uzatváraní zmluvy ani netušil, že niekoho splnomocnil na spísanie notárskej zápisnice, ktorá je bez ďalšieho exekučným titulom. Uvedené konanie oprávnenej označil odvolací súd za konanie v rozpore s dobrými mravmi a poukázal na to, že Mgr. K. bol za obdobné správanie disciplinárne potrestaný – verejným napomenutím zo strany stavovskej komory (Bulletin SAK č. 7-8/2009, str. 56). Plnomocenstvo udelené povinným v predmetnej formulárovej zmluve je podľa názoru odvolacieho súdu zároveň neprimeranou podmienkou, zakladajúcou nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán na škodu spotrebiteľa, pričom zjavný je aj rozpor uvedenej podmienky s dobrými mravmi, majúci za následok jej neplatnosť v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. V dôsledku neplatného plnomocenstva je neplatné aj vyhlásenie o uznaní záväzku a súhlase s vykonateľnosťou, preto notárska zápisnica ako exekučný titul je právne neúčinná (nulitná) a materiálne nevykonateľná.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podala oprávnená dovolanie, v ktorom uviedla, že: 1. súdy oboch stupňov rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O. s. p.), 3. súdy opätovne konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 4. oprávnenej sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že súdy nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 5. konanie súdov je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a 6. napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiadala, aby bolo dovolacie konanie prerušené podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podala včas oprávnená, zastúpená v súlade s ust. § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad je možné uviesť rozhodnutia z 22. augusta 2013 sp. zn. 4Cdo/24/2013, z 21. augusta 2013 sp. zn. 5ECdo/40/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2ECdo/63/2013, z 9. júla 2013 sp. zn. 4Cdo/326/2012 a z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo/34/2013, na ktoré Najvyšší súd SR v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

II. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť, predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou – vid' konania vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 1Oboer/182/2013, 1Oboer/291/2013, 1Oboer/216/2014, 1Oboer/235/2014, 1Oboer 258/2014 a 1Oboer 277/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle ust. § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

III. V konaní o dovolaní oprávnenej vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR nepriznal povinnému náhradu týchto trov, lebo povinný nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 3. septembra 2015

JUDr. Juraj S e m a n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: A. S.